

UBE 895

TGC 999

WOM 364

Somliga samlar på frimärken. Några spelar bingo, andra går på buggkurs. Det finns mängder av olika hobbies och en av alla dessa är "platespotting". En lek som har blivit allt mer populär den senaste tiden. "Spottare" finns överallt och kanske där du minst anar det. Marie Karlström, Örebro, är en av alla som har fastnat i det beroendeframkallande letandet efter registrerings skyltar i nummerordning.

Kan det vara något? Maria Karlström kollar nummerskyltar. Målet är 999.

På jakt efter 214

Folk tror väl man är konstig, säger Marie som blev "spottare" av en slump

– **214 letar jag efter.** Jag vet var 215 står, hittar jag den innan får jag snabbt två, säger Marie Karlström och skrattar.

Trafiken på Hertig Karls Allé i Örebro är hård. Bilar svishar förbi hela tiden, ett perfekt ställe att bo på som "spottare"?

– Ja det kan man tro, att jag skulle stå vid fönstret all min lediga tid och titta efter nummer. Men så är det alltså inte, kanske någon gång bara, säger hon.

Det hela började i maj förra året. Marie var i Nyköping och hälsade på vänner. Under besöket var det cruising i staden, vilket innebar väldigt många bilar på gatorna.

Kompisen berättade om platespotting och talade om för Marie att om hon skulle se oor så var hon tvungen att börja hon också. Det tog inte lång stund förrän numret dök upp och Marie var fast.

Hon gick direkt in på platespotting.com och registrerade sig som "spottare", och sedan dess är det nummerletande var Marie än befinner sig.

– Det är klart att det ibland blir en extrasväng på parkeringen vid Marieberg och Ikea. Folk tror väl att man är konstig, men det bjuder jag på.

Marie berättar att hon värvar vänner eftersom hon inte

vill vara ensam om galenskapen.

– Jag lyckades till slut övertala min fru Anni, och nu hjälper vi och peppar varandra. Det värsta är att Anni har bättre sifferminne än jag vilket innebär att hon nu ligger före mig nu, säger Marie och sneglar lite elakt på sin partner.

Då leken innebär att "spottare" egentligen endast tävlar mot sig själva så är det helt ens eget samvete som avgör, om man är ärlig mot sig själv eller inte.

– Det har hänt vid några tillfällen att jag varit osäker på om det verkligen var det nummer som jag letade efter eller om jag kanske sett fel.

– Då får man antingen strunta i det eller om man har möjlighet gå tillbaka och titta en gång till. Visst är det så att jag kan vända och cykla tillbaka om jag vet att ett visst nummer står parkerad någonstans, mycket motion blir det, säger hon.

Det blir många skratt då Marie själv tycker att hon låter galen när hon berättar om sin hobby.

– Ser jag ett nummer som jag letat efter under en längre tid så blir det spontant att jag jublar och kanske till och med pekar.

Marie sätter upp små rimliga delmål för sig själv för att

BKR 151

ULW 565

XOA 368

BILD: HÅKAN RISBERG

på så vis inte se den långa färdsträckan till 999.

– Jag bestämde att jag skulle klara 100 nummer till sommaren och 200 nummer vid årsskiftet, och det klarade jag, då blir man glad.

Att ”spotta” medan man kör bil är inte något Marie rekommenderar, men som passagerare är det ett toppläge. Däremot passade hon på att leta nummer när hon cyklade Tjejvättern i somras. Två nummer hann det bli under den nio mil långa cykelturen.

Visst är Marie en tävlingsmänniska, det erkänner hon utan problem.

– Det är nog en viss typ av människa som sysslar med det här. Man är tävlingsinriktad och ger inte upp, precis sådan är jag. Har du väl börjat blir det en tvångshobby som inte går att komma ifrån, samtidigt medger hon att den dagen 999 står där så kommer det att kännas som en lättnad.

– Man letar och letar efter det där magiska numret och det kan ta lång tid innan man finner det. Men när man väl bockat av och gått vidare då finns det plötsligt överallt, det är konstigt det där, säger Marie och skakar på huvudet.

Vi gåt mot vår och ljusare

tider och det är just under de månader som ”spottandet” når sin höjdpunkt. Kvällspromenader för att leta efter nummer är mycket enklare än på vintern. Inga registreringsskyltar är täckta av snö och därför blir det mer motiverat att gå en sväng i något bostadsområde.

– Fast jag brukar vara ganska försiktig med att smyga omkring i just bostadsområden. Det sker så många bilinbrott och det vore inte kul om polisen dyker upp efter att ha fått tips av någon orolig granne. Vad skulle man säga då?

MARIA EREMO

FAKTA Platespotting

► Platespotting går ut på att leta efter fordon med registreringsskyltar. Sifferkombinationen 001 är först ut, sedan är det 002 man ska finna, följt av 003 och så vidare. Det slutgiltiga målet är att nå den sista sifferkombinationen, 999.

► Det vedertagna namnet är ”platespotting”. (Betyder ungefär ”plåtspanare” på svenska.)

► Ingen vet riktigt var det hela startade, men Sverige var troligtvis först ut på allvar.

► Ingen annanstans i världen är platespotting så organiserat som i Sverige.

► När du utövar detta räknande kallas det att du ”spottar”.

► Det finns cirka 6 100 spottare registrerade på hemsidan platespotting.com. Det räknas som majoritet då det inte finns någon motsvarighet till platespotting.com någon annanstans i världen.

► Cirka 150 av de registrerade ”spottarna” finns i Örebro län.

► Det finns inga speciella sammankomster för spottare, men det har ändå hänt att de som utövar leken har träffats över en middag för att prata om platespotting.

► Även kändisar utövar leken. Ralf Edström brukar ta sig en tur till Landvetter för att ”spotta”.

Kåseri

Angående en dag som slutade lyckligt

Det började redan på morgonen när jag skulle ta bilen och åka från byn in till stan. Jag hörde ingenting, men L, som har en hörsel som en uggle, eller vad man nu brukar jämföra med, tyckte att det var något som skrappade i vägbanan.

Jag gick runt bilen och tittade. Under höger framskärm hängde något som inte borde hänga där. Det var innerskärmen som hade lossnat. Jag rev loss en bit som gjorde att den inte längre tog i marken, men förstod att en färd till verkstaden skulle bli nödvändig.

På vägen ringde jag för att beställa tid. Jag hörde hur en man svarade, men sedan sa han bara ”hallå” till allt vad jag hade att säga. Jag insåg att min mobiltelefon hade lagt av.

– Den här dagen börjar inte bra, sa jag till L.

– Nåja, den är ju inte slut än, svarade hon.

Antagligen var det ett sätt att trösta mig. Men hon hade ju helt rätt. Dagen var inte slut.

Bilen blev i alla fall lagad. Det gick fort och tur var väl det, eftersom vi var på väg till Ikea för att hämta en sänggavel som anlånt. Det var meningens att jag skulle skruva ihop den. Sånt brukar jag klara galant eftersom jag har många års vana av Ikeamöbler.

På Ikea gick det undan värre. Det var mycket som skulle göras just den här dagen. In i lagret bland hyllorna, bums ut med gaveln på en vagn, betala och sen hem igen.

Jag borde ha tänkt på att gaveln verkade rätt liten. Den skulle passa till en dubbelsäng, men paketen tycktes inte vara av den rätta storleken. Mycket riktigt. Vi hade köpt fel gavel. Den passade till en enkelsäng. Det var bara att packa ihop delarna i sina lådor igen.

– Den här dagen började inte bra och fortsättningen har varit lika dålig, sa jag till L.

– Det blir nog bättre ska du se, sa hon och försvann till sitt jobb.

Själv hade jag en hel del saker att utföra. Bland annat skulle jag skicka iväg en massa papper. Då visade det sig att skrivaren inte fungerade. Eller rättare sagt, datorn hade plötsligt ingen kontakt med skrivaren. Hur något sådant kan inträffa övergår mitt förstånd. Men så är jag inte heller särskilt insatt i hur datorer fungerar.

Där satt jag med en funktionsoduglig skrivare och en mobil som inte gick att prata i. I hallen stod några paket som skulle tillbaka till Ikea. Då ringde telefonen. (Ja, jag har en fast telefon också, som till min förvåning fungerade).

– Hej, det är jag, vet du vad som har hänt, hörde jag L säga.

– Hjortarna har hoppat in i trädgården och ätit upp körsbärsträdet? Värmepumpen har pajat? Skånske sonen har gått med i sverigedemokraterna? Krögarn i byn vill servera torsk? Takpannorna har blåst ned? Skattekontoret har ringt? Zeunerts har gått i konkurs? Du vill skiljas? undrade jag, beredd på det värsta.

– Nej, nej. Vi har vunnit hundra kronor på den där trisslotten du köpte åt mig. Jag kände väl på mig att det här var en lyckodag, kvittrade hon.

Vad skulle jag säga? Hundra kronor? Bilreparationen hade gått på en tusenlapp. Men jag ville inte grumla hennes glädje.

– Det måste firas. Vi ses på kvarterskrogen efter jobbet, sa jag.

Och så slutade dagen lyckligt i alla fall. Man ska aldrig ge upp hoppet.

Stigbjörn Bergensten
Örebro
stigbjorn@bergensten.com

Stigbjörn Bergensten är frilansjournalist. Han skriver kåserier varje söndag.